ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 17 DECEMBER 1981 [1]

Strafzaak tegen Albert Clément, Gérard Ces en anderen (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Tribunal de grande instance te Parijs)

„Gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt — ‚versnijden van wijn' "

Zaak 2/81

Samenvatting

Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Wijn — Versnijden van wijn ingevoerd uit derde landen — Verbod — Wijn bestemd voor azijnbereiding — Uitsluiting

(Verordening nr. 816/70 van de Raad, artikel 26, lid 4)

Artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70, dat het versnijden verbiedt van uit derde landen ingevoerde wijn, maakt deel uit van een reeks bepalingen inzake het versnijden van wijn die bestemd is om voor rechtstreekse menselijke consumptie in de handel te worden gebracht, en moet bijgevolg aldus worden uitgelegd, dat het betrekking heeft op wijn met dezelfde bestemming, en niet op wijn bestemd voor azijnbereiding.

In zaak 2/81,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Tribunal de grande instance te Parijs (XIe correctionele kamer), in de aldaar dienende strafzaak tegen

ALBERT CLÉMENT, GÉRARD CES EN ANDEREN

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70 van de Raad van 28 april 1970 houdende aanvullende bepalingen inzake de gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt (PB L 99 van 1970, blz. 1),

wijst

1 — Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, A. O'Keeffe en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. A. Clément en G. Ces, groothandelaars in wijn, worden voor het Tribunal de grande instance te Parijs vervolgd ter zake van „invoer van verboden produkten zonder aangifte, met behulp van valse, onjuiste, onvolledige of niet-toepasselijke facturen, certificaten of andere documenten", een in artikel 426, lid 3, van de Franse Code des douanes omschreven delict.

Verdachten wordt verweten tussen 19 oktober 1970 en 3 augustus 1971 uit Nederland 20 834,32 hectoliter „voor azijnbereiding bestemde" wijn met een douanewaarde van FF 1 316 056 te hebben ingevoerd onder dekking van door de Nederlandse administratie afgegeven documenten voor intern communautair douanevervoer, model „T 2", en hem te hebben aangegeven als van oorsprong uit het land van herkomst, terwijl hij had moeten worden aangegeven als van oorsprong uit „derde landen".

In werkelijkheid ging het om Griekse en Algerijnse wijnen die vóór 1 juli 1970 (datum van inwerkingtreding van de betrokken communautaire regeling) in Nederland waren ingevoerd en in entrepot te Amsterdam onderling waren versneden.

De Franse douaneadministratie baseerde zich op artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70. Volgens haar moest de voor azijnbereiding bestemde wijn in dit opzicht met tafelwijn worden gelijkgesteld.

2. Luidens de twaalfde overweging van de considerans van verordening nr. 816/70 „... is, om tot een doelmatige

toepassing van de verordening te komen, een nauwkeurige omschrijving van de produkten waarvoor deze geldt en met name van tafelwijn onontbeerlijk; ... daar naleving van de produktievoorschriften voor tafelwijn slechts kan worden gecontroleerd binnen de Gemeenschap, moet de benaming tafelwijn voorbehouden blijven aan op haar grondgebied geoogste produkten."

In de vijftiende overweging wordt gepreciseerd dat „het versnijden een algemeen gangbaar oenologisch procédé is en dat het, gezien de gevolgen die het kan hebben, gewenst is hiervoor regels vast te stellen, met name ten einde misbruik te voorkomen."

Artikel 26, lid 4, van de verordening bepaalt:

„Het versnijden van ingevoerde wijn met wijn uit de Gemeenschap, alsmede het onderling versnijden van ingevoerde wijn op het grondgebied van de Gemeenschap, is verboden, behoudens afwijkingen waartoe de Raad op voorstel van de Commissie besluit, volgens de stemprocedure van artikel 43, lid 2, van het Verdrag."

De eerste drie leden van het artikel luiden als volgt:

„1. Behoudens het bepaalde in de hiernavolgende leden kan versneden wijn slechts dan tafelwijn zijn indien hij is verkregen door het versnijden van tafelwijnen onderling of door het versnijden van tafelwijn met wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt, mits de wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt, een totaal natuurlijk alcoholgehalte heeft van ten hoogste17°.

2. Het versnijden van wijn uit een bepaalde wijnbouwzone die tot tafelwijn kan worden verwerkt met tafelwijn uit een andere wijnbouwzone kan slechts tafelwijn opleveren, indien deze bewerking geschiedt in de wijnbouwzone waar de wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt, is geproduceerd.

Het onderling versnijden van wijnen die tot tafelwijn kunnen worden verwerkt is slechts toegestaan, indien zij zijn geproduceerd in dezelfde wijnbouwzone en het versnijden daar geschiedt.

3. Het versnijden van wijn die tot witte tafelwijn kan worden verwerkt of van witte tafelwijn met wijn die tot rode tafelwijn kan worden verwerkt of met rode tafelwijn, kan geen tafelwijn opleveren.

Deze bepaling belet echter niet, dat in bepaalde nader vast te stellen gevallen wijn die tot witte tafelwijn kan worden verwerkt of witte tafelwijn wordt versneden met wijn die tot rode tafelwijn kan worden verwerkt, of met rode tafelwijn, mits het verkregen produkt de kenmerken van rode tafelwijn heeft."

Krachtens lid 4 werden uitzonderingen op het in deze bepaling neergelegde verbod ingevoerd bij de volgende verordeningen, waarvan er overigens enkele niet meer van toepassing zijn:

— verordening nr. 1021/70 van de Commissie van 29 mei 1970 waarbij het onderling versnijden van ingevoerde wijn wordt toegestaan (PB L 118 van 1970, blz. 19), en verordening nr. 1430/70 van de Commissie van 20 juli 1970 betreffende uit Algerije ingevoerde wijn (PB L 159 van 1970, blz. 18): deze verordeningen hadden tot doel de Lid-Staten te machtigen om, gedurende een over-

gangsperiode, de geldende nationale regelingen te handhaven;

— verordening nr. 959/70 van de Raad van 26 mei 1970 houdende machtiging tot het versnijden van Duitse rode wijn met ingevoerde rode wijn (PB L 115 van 1970, blz. 6); in verordening nr. 352/79 van de Raad van 5 februari 1979 (PB L 54 van 1979, blz. 93) werd deze uitzondering herhaald met gelding tot 30 juni 1979;

— verordening nr. 337/79 van de Raad van 5 februari 1979 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt (PB L 54 van 1979, blz. 1); artikel 43, lid 4, staat het versnijden toe in de vrije zones, mits de aldus verkregen wijn bestemd is voor verzending naar een derde land.

3. Hoewel het zich voor wat het verbod tot mengen van tafelwijnen uit derde landen betreft, bij het standpunt van de douane aansloot, was het Tribunal de grande instance te Parijs (XIe correctionele kamer) van oordeel dat, waar het ging om voor azijnbereiding bestemde wijn, een vraagstuk van uitlegging van het gemeenschapsrecht rees. Aangezien zijn beslissing van deze uitlegging afhing, heeft dat Tribunal bij vonnis van 24 januari 1980 besloten zijn uitspraak aan te houden en het Hof te vragen

„of de bepalingen van artikel 26, lid 4, van gemeenschapsverordening nr. 816/70 van 28 april 1970 ook van toepassing zijn op voor azijnbereiding bestemde wijnen."

De verwijzingsbeschikking is op 12 januari 1981 ten Hove ingekomen.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door A. Clément en G. Ces, te dezen vertegenwoordigd door J.-P. Karsenty, advocaat te Parijs; de regering van de Franse Republiek, te dezen vertegenwoordigd door T. Le Roy als gemachtigde; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door J. C. Séché als gemachtigde.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft evenwel Clément en de Commissie enkele vragen gesteld.

Bij beschikking van 13 mei 1981 heeft het Hof krachtens artikel 95, paragrafen 1 en 2, van het Reglement voor de procesvoering besloten de zaak naar de Eerste kamer te verwijzen.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

1. *Clément en Ces* zijn van oordeel dat er geen termen aanwezig zijn om het verbod van artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70 in casu toe te passen, aangezien de betrokken goederen zich binnen de Gemeenschap in het vrije verkeer bevonden vóór de inwerkingtreding van bedoelde verordening die, hoe dan ook, niet van toepassing is op voor azijnbereiding bestemde wijn.

Uit artikel 5 van 's Raads verordening nr. 802/68 van 27 juni 1968 betreffende de gemeenschappelijke definitie van het begrip „oorsprong der goederen" (PB L 148 van 1968, blz. 1), volgt dat een goed bij de vervaardiging waarvan twee of meer landen betrokken zijn geweest, van oorsprong is uit het land waar de laatste ingrijpende en economisch verantwoorde verwerking of bewerking heeft plaatsgevonden in een daartoe ingericht bedrijf en welke verwerking of bewerking hetzij heeft geleid tot de fabricage

van een nieuw produkt, hetzij een belangrijke fabricagefase uitmaakt. Welnu: de ingrijpende bewerking gevormd door de onderlinge vermenging van de wijnen, vond plaats in Nederland.

Blijkens het door de Nederlandse douane opgestelde enquêterapport „bevonden alle bij de samenstelling van het uitgevoerde produkt gebruikte wijnen zich reeds in ons land vóór de inwerkingtreding van de communautaire regeling betreffende de wijnmarkt." De betrokken handelingen waren dus geoorloofd en kunnen niet met terugwerkende kracht worden verboden. Zo het Hof het bij artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70 uitgevaardigde verbod toepasselijk zou verklaren, zou deze beslissing erop neerkomen dat het land van uitvoer van een goed de hem toegekende bevoegdheid om de oorsprong ervan te beoordelen, verliest aan het land van invoer, of dat er althans gevaar ontstaat voor een met de beginselen van het Verdrag strijdige onverenigbaarheid tussen deze bevoegdheden. Zo de versnijdingshandelingen onregelmatig zouden zijn geweest, hadden zij door de Nederlandse autoriteiten moeten worden vervolgd.

Analyse van de onderhavige verordening leidt tot het onweerlegbare resultaat, dat het verbod van artikel 26, lid 4, slechts geldt voor tafelwijn, in tegenstelling tot industriewijn voor azijnbereiding. Met name geeft titel IV, waarvan genoemd artikel deel uitmaakt, „voorschriften betreffende sommige oenologische procédés en het in de handel brengen", en betreffen de verschillende leden van het artikel slechts het versnijden van tafelwijnen onderling, of van tafelwijn met wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt. Zo het Hof zou beslissen dat lid 4 op voor azijnbereiding bestemde wijn van toepassing is, zou dit de enige bepaling inzake versnijding zijn, die niet uitsluitend voor tafelwijn geldt.

2. De *Franse regering* is van mening dat de aan het Hof gestelde vraag bevestigend moet worden beantwoord in die zin, dat de uit versnijding ontstane wijn het grondgebied van de Gemeenschap niet mocht binnenkomen als wijn in de zin van verordening nr. 816/70.

Het in artikel 26, lid 4, van de verordening vervatte versnijdingsverbod geldt voor wijn ongeacht zijn bestemming, tenzij hij valt onder een bij de verordeningen nrs. 1021/70 en 1430/70 ingevoerde uitzondering, hetgeen in casu niet het geval is. Uit verordening nr. 816/70 blijkt immers duidelijk dat de definities van wijn en versnijding op het criterium van de (communautaire) oorsprong van de betrokken produkten en niet op hun bestemming berusten.

Luidens verordening nr. 816/70 is wijn „het produkt dat uitsluitend is verkregen door gehele of gedeeltelijke alcoholische vergisting van verse, al dan niet getreden druiven of van druivemost" (bijlage II, punt 7). Daarentegen wordt azijn (in punt 16 van bijlage II) omschreven als het produkt dat „uitsluitend is verkregen door azijnzure vergisting van wijn en een totaal gehalte aan zuren bezit van ten minste 60 g/l, uitgedrukt in azijnzuur". Deze fase van de verwerking van wijn tot azijn („azijnzure vergisting") vond plaats na de invoer in Frankrijk. Bijge-

volg bleef het betrokken produkt, zolang het deze verwerking niet had ondergaan, „wijn" in de zin van het communautaire landbouw- en douanerecht.

De litigieuze produkten werden overigens ingevoerd onder tariefpost 22.05 C-Ib, hetgeen bewijst dat het om wijn ging en niet om azijn (post 22.10). Het communautaire douanerecht loopt op dit punt volkomen parallel met de bepalingen inzake de gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt: er bestaat geen enkele tariefpost voor „voor azijnbereiding bestemde wijn", een begrip dat overigens aan geen enkele technische fase van het produktieproces beantwoordt.

De Franse regering kan zich niet uitspreken over de verenigbaarheid van de te Amsterdam uitgevoerde versnijding met de Nederlandse wetgeving, die zij niet kent. Zij herinnert er echter aan, dat volgens artikel 1 van verordening nr. 1021/70 versnijding moest gebeuren met „rode (witte of rosé-)wijn onderling", en dat niet bewezen is dat de betrokken bewerkingen aan deze verplichtingen voldeden, terwijl luidens artikel 2, lid 1, tweede alinea, van dezelfde verordening de aldus versneden wijn slechts opnieuw mocht worden uitgevoerd tot 31 december 1970: uit het feitenrelaas blijkt echter duidelijk dat de verzending naar Frankrijk plaatsvond tussen 19 oktober 1970 en 3 augustus 1971.

Dat de betrokken versneden wijn niet in Frankrijk mocht worden ingevoerd, staat daarentegen onbetwistbaar vast. Artikel 306 van de Code des vins en ordonnance nr. 67.768 van 12 september 1967 stellen immers als beginsel, dat „wijnen van oorsprong of van herkomst uit het buitenland (met uitzondering van de Lid Staten van de Gemeenschap), moeten worden bewaard zonder versnijding of menging", behoudens de door de ordonnance van 1967 ingevoerde uitzondering, dat het versnijden als oenologische methode slechts is toegestaan voor twee doeleinden: het versnijden van Franse wijn uitsluitend met Algerijnse wijn gedurende een beperkte periode (modernisering of omschakeling van de wijnproduktie: zelfde doel als verordening nr. 1430/70), en de bereiding van aperitieven die onder de fiscale regeling voor sterke dranken vallen, met uitsluiting van elke andere industriële bestemming (gebruik binnen het toepassingsgebied van de in verordening nr. 1021/70 bedoelde uitzondering). Onder het eerste uitzonderingsgeval echter is de invoer van de in Nederland versneden wijn in Frankrijk niet toegestaan, en in de tweede plaats had de Franse staat destijds nog geen gebruik gemaakt van de in verordening nr. 1021/70 bedoelde uitzondering voor een industrieel gebruik zoals de verdachten op het oog hadden, te weten azijnbereiding.

3. Volgens de *Commissie* kan de verschillende regeling voor het versnijden van respectievelijk binnen de Gemeenschap en in derde landen geproduceerde, voor menselijke consumptie bestemde wijnen hierdoor worden verklaard, dat de controle van de nationale autoriteiten op de eerstbedoelde wijn de zekerheid biedt dat hij werkelijk aan de vereisten van de communautaire regeling voldoet, terwijl de laatstbedoelde wijn niet noodzakelijk dezelfde waarborgen biedt, aangezien hij niet aan gemeenschappelijke kwaliteitscriteria beantwoordt en aan

geen vergelijkbare controle van de nationale autoriteiten onderworpen is. De kwaliteitsgaranties voor elk ervan riskeren ondoeltreffend te worden, zo die wijnen zouden worden vermengd.

Het is van fundamenteel belang dat het kwaliteitsniveau van de voor consumptie bestemde produkten wordt gehandhaafd en verbeterd, en dat wijn die niet aan de kwaliteitseisen voldoet, voor andere doelen wordt gebruikt, zoals distillatie en produktie van wijnazijn. Dit verklaart waarom de communautaire regeling duidelijk onderscheid maakt tussen voor rechtstreekse consumptie aangeboden of geleverde wijn en andere. Zo bevat artikel IV van verordening nr. 337/79 „voorschriften betreffende sommige oenologische procédés en het in de handel brengen" en bepaalt artikel 48, lid 3, sub a, van verordening nr. 337/79 (artikel 28 van verordening nr. 816/70) met zoveel woorden dat „een wijn die niet beantwoordt aan de in de punten 10 tot 16 van bijlage II vermelde definities, slechts mag worden aangewend voor eigen verbruik van de wijnbouwer, voor vervaardiging van wijnazijn of voor distillatie."

Hoewel artikel 43 van verordening nr. 337/79 niet uitdrukkelijk spreekt van voor rechtstreekse menselijke consumptie bestemde wijn, is het slechts daarop van toepassing: het maakt deel uit van titel IV, die betrekking heeft op het in de handel brengen, en doelt inderdaad slechts op wijn (tafelwijn, wijn die tafelwijn kan opleveren) die voor menselijke consumptie bestemd is. De zorg van deze bepaling om de kwaliteit van versneden wijn te handhaven, is niet meer nodig wanneer de wijn voor distillatie of azijnbereiding is bestemd. Waar het gaat om voor azijnbereiding bestemde versneden wijn is een bijzonder verbod, alleen gericht tegen uit derde landen ingevoerde wijn, evenmin gerechtvaardigd. Daar het daarvoor geldende versnijdingsverbod verband houdt met de moeilijkheid hun kwaliteit na menging te controleren, is het criterium van de kwaliteitscontrole op zichzelf niet meer beslissend wanneer zij niet voor rechtstreekse menselijke consumptie bestemd zijn.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 9 juli 1981 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door Clément en Ces, te dezen vertegenwoordigd door J.-P. Karsenty, advocaat te Parijs; de Franse regering, te dezen vertegenwoordigd door A. Carnelutti, als gemachtigde; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door J. C. Séché als gemachtigde.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 19 november 1981 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij vonnis van 24 januari 1980, ingekomen ten Hove op 12 januari 1981, heeft het Tribunal de grande instance te Parijs krachtens artikel 177 EEG-

Verdrag een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70 van de Raad van 28 april 1970 houdende aanvullende bepalingen inzake de gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt (PB L 99 van 1970, blz. 1).

2 Deze vraag is gesteld in het kader van strafvervolgingen, op klachte van de douaneadministratie ingesteld tegen Albert Clément en Gérard Ces ter zake van „invoer van verboden produkten zonder aangifte, met behulp van valse, onjuiste of onvolledige of niet-toepasselijke facturen, certificaten of andere documenten."

3 Verdachten wordt verweten dat zij tussen 19 oktober 1970 en 3 augustus 1971 uit Nederland voor azijnbereiding bestemde wijn hebben ingevoerd onder dekking van door de Nederlandse administratie afgegeven documenten voor intern communautair douanevervoer, model „T 2", en hem hebben aangegeven als van oorsprong uit het land van herkomst, terwijl hij had moeten worden aangegeven als van oorsprong uit „derde landen".

4 Blijkens het verwijzingsvonnis ging het om Griekse en Algerijnse wijnen die vóór 1 juni 1970 (datum van inwerkingtreding van genoemde verordening van de Raad) in Nederland waren ingevoerd en aldaar zijn vermengd. Die wijnen bevonden zich in Nederland in het vrije verkeer en werden door een Nederlandse vennootschap verkocht aan de Franse vennootschappen Albert Clément en Gérard Ces, die ze in Frankrijk hebben ingevoerd en aangegeven als bestemd voor azijnbereiding.

5 Artikel 26, lid 4, van voormelde verordening nr. 816/70, betreffende wijn van herkomst uit derde landen, bepaalt dat „het versnijden van ingevoerde wijn met wijn uit de Gemeenschap, alsmede het onderling versnijden van ingevoerde wijn op het grondgebied van de Gemeenschap is verboden, behoudens afwijkingen waartoe de Raad op voorstel van de Commissie besluit, volgens de stemprocedure van artikel 43, lid 2, van het Verdrag."

6 Verordening nr. 1021/70 van de Commissie van 29 mei 1970 (PB L 118 van 1970, blz. 19) stond tot 31 december 1970 de versnijding van ingevoerde wijn toe op het grondgebied van de Lid-Staten waar van de voorlopige

machtiging gebruik was gemaakt. Volgens artikel 2 van deze verordening mocht echter wijn verkregen door deze versnijding, slechts worden verhandeld op het grondgebied van de Lid-Staat waar de versnijding had plaatsgevonden, en tot 31 december 1970 op het grondgebied van de overige Lid-Staten waar van de aldus verleende voorlopige machtiging gebruik was gemaakt. Vaststaat dat Frankrijk van deze machtiging geen gebruik heeft gemaakt.

7 Voor de nationale rechter stelden de verdachten, dat artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70 niet van toepassing was op voor azijnbereiding bestemde wijnen.

8 Daarop heeft de nationale rechter de prejudiciële vraag gesteld „of de bepalingen van artikel 26, lid 4, van gemeenschapsverordening nr. 816/70 van 28 april 1970 ook van toepassing zijn op voor azijnbereiding bestemde wijnen."

9 Alvorens op deze vraag in te gaan, moet worden opgemerkt dat volgens inlichtingen die het Hof in de loop van het geding zijn verstrekt, bij invoer in Frankrijk van voor azijnbereiding bestemde wijnen een bijzondere douaneaangifte moet worden gedaan en dat die wijnen tot aan hun verwerking tot azijn onder douanetoezicht staan, teneinde te voorkomen dat zij voor rechtstreekse menselijke consumptie in de handel worden gebracht.

10 Ter beantwoording van de gestelde vraag dient de algemene structuur van artikel 26 van de verordening te worden onderzocht. Lid 1 bepaalt dat, behoudens het bepaalde in de volgende leden, versneden wijn slechts dan tafelwijn kan zijn, indien hij is verkregen door het versnijden van tafelwijnen onderling of door het versnijden van tafelwijn met wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt, mits deze laatste een natuurlijk alcoholgehalte heeft van ten hoogste 17 °. Lid 2 bepaalt dat het versnijden van wijn uit een bepaalde wijnbouwzone, die tot tafelwijn kan worden verwerkt, met tafelwijn uit een andere wijnbouwzone slechts tafelwijn kan opleveren indien deze bewerking geschiedt in de wijnbouwzone waar de wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt, is geproduceerd. Het onderling versnijden van wijnen die tot tafelwijn kunnen worden verwerkt, is slechts toegestaan indien zij zijn geproduceerd in dezelfde wijnbouwzone en het versnijden daar geschiedt.

11 Lid 3 voegt daaraan toe, dat het versnijden van wijn die tot witte tafelwijn kan worden verwerkt, of van witte tafelwijn met wijn die tot rode tafelwijn kan worden verwerkt, of met rode tafelwijn, geen tafelwijn kan opleveren behoudens in bepaalde nader vast te stellen gevallen, mits het verkregen produkt de kenmerken van rode tafelwijn heeft.

12 De benamingen „wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt" en „tafelwijn", die voorkomen in deze drie leden alsook in lid 6 betreffende de wijze van toepassing van artikel 26, zijn volgens bijlage II bij de verordening voorbehouden aan wijn die geproduceerd is in de Gemeenschap.

13 Lid 4 betreffende het versnijden van ingevoerde wijn maakt dus deel uit van een reeks bepalingen inzake het versnijden van wijn die bestemd is om voor rechtstreekse menselijke consumptie in de handel te worden gebracht. Het moet bijgevolg aldus worden uitgelegd, dat het betrekking heeft op wijn met dezelfde bestemming, en niet op wijn bestemd voor azijnbereiding.

14 Deze uitlegging vindt steun in de bepalingen van de artikelen 27 en 28 van de verordening. Volgens artikel 27 mag wijn die niet beantwoordt aan de definities van „wijn die tot tafelwijn kan worden verwerkt" en „tafelwijn" en die afkomstig is van de in artikel 16 bedoelde wijnstoksoorten (wijnstoksoorten die in de Gemeenschap mogen worden geteeld), slechts worden aangewend voor het eigen verbruik van de wijnbouwer, voor de vervaardiging van wijnazijn of voor distillatie. Artikel 28 bepaalt dat, behalve likeurwijn en mousserende wijn, ingevoerde wijn slechts onder bepaalde voorwaarden voor rechtstreekse menselijke consumptie mag worden afgeleverd (lid 1) en dat andere ingevoerde wijn dan die welke is bedoeld in lid 1, slechts mag worden gebruikt voor doeleinden welke zijn toegestaan voor overeenkomstige wijnen uit de Gemeenschap.

15 Op de gestelde vraag dient derhalve te worden geantwoord dat artikel 26, lid 4, van de verordening niet van toepassing is op voor azijnbereiding bestemde wijnen.

Kosten

16 De kosten door de regering van de Franse Republiek en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de door het Tribunal de grande instance te Parijs bij vonnis van 24 januari 1980 gestelde vraag, verklaart voor recht:

De bepalingen van artikel 26, lid 4, van verordening nr. 816/70 van de Raad van 28 april 1970 houdende aanvullende bepalingen inzake de gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt (PB L 99 van 1970, blz. 1), is niet van toepassing op voor azijnbereiding bestemde wijnen.

Bosco O'Keeffe Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 17 december 1981.

De griffier

A. Van Houtte

De president van de Eerste kamer

G. Bosco